

Opwerken naar de TFU-6 uitzending

Voordat militairen worden uitgezonden, moeten zij een opwerktraject volgen waarin skills en drills getraind worden. Daarnaast bereid iedere militair zich op eigen wijze voor op de naderende uitzending. In deze Monitor legt sergeant-majoor Patrick uit hoe hij deze periode heeft beleefd. Ook geeft hij tips voor het thuisfront. Monitor sprak hem vlak voor zijn vertrek in maart.

"Ik ben sergeant-majoor Patrick, werkzaam bij 11 Afdeling Rijdende Artillerie als senior Algemeen Militair Verpleegkundige tevens instructeur (Amv). Voor de komende uitzending ben ik toegevoegd aan 42 Bataljon Limburgse Jagers (BLJ) B-cie. Ik ben

medisch verantwoordelijk voor de eenheid waaraan ik binnen deze compagnie ben toegevoegd. Ik draag zorg voor de Combat life savers en het wel en wee van de militairen binnen de eenheid. In maart 2009 ga ik op uitzending. Mijn opwerkperiode is begonnen op 1 november 2008, vanaf die datum ben ik toegevoegd aan 42 BLJ.

Het begint meteen goed met een oefening in Duitsland. Hier oefenen we al in de samenstelling waarin wij gaan opereren in het uitzendgebied. Natuurlijk val ik niet koud binnen, want er is van tevoren contact geweest met de commandant van de eenheid, over mijn start bij deze brigade."

Informatie

"Deze uitzending is anders dan mijn vorige. Toen was ik verantwoordelijk voor een groep van vijf mensen die werkten binnen het Canadese hospitaal op Kandahar. Ook het opwerktraject is heel verschillend. Ik merk nu dat ik onder een brigade val en dat alles van bovenaf bepaald is: waar je op oefening gaat, wat je oefent en welke events je krijgt. Ik ben nu onderdeel van een groter geheel, in tegenstelling tot mijn vorige periode, toen ik zelf veel meer moest regelen en er meer onduidelijkheid was. De meeste informatie uit het inzetgebied heb ik toen via mijn voorganger aldaar verkregen. Dat was eigenlijk niet de goede weg,

TEKST: SERGEANT-MAJoor PATRICK / ADI VAN OIJEN
FOTO'S : FRANK DE LAAT

maar er was geen andere manier, omdat de informatie heel summier was. Ik heb daar veel van geleerd en heb achteraf wat kunnen betekenen voor mijn opvolgers. Met het idee in mijn achterhoofd dat ik nu als 'onderdeel van', meer informatie krijg, begin ik. De eenheid doet er alles aan om ons zo geïnformeerd mogelijk te houden. Het enige wat ik mis, is regelmatige informatie uit het inzetgebied. Ik heb veel aan mijn commandant van de subeenheid waartoe ik behoor. Ook internet is een bron van informatie. Vanuit mijn vorige uitzending heb ik een goede website gevonden die up-to-date informatie uit het gebied geeft. De brigade/eenheid informeert ook het thuisfront goed. Regelmatig komen er brieven en wordt er een goede Thuisfrontdag georganiseerd. Ik merk dat deze eenheid uitzendervaring heeft en daar gebruik van maakt.

Veel zelf regelen

Als nadeel ervaar ik dat ik zelf alles heb moeten regelen om overgeschreven te worden van mijn eigen eenheid naar 42 BLJ. Dit heeft al met al drie maanden geduurd. Dat heeft veel gevolgen, zowel financieel als materieel en persoonlijk. Ik moest namelijk toch maar even drie maanden reiskosten en voeding voorschieten. Je kunt niets in de ruiling doen bij de eenheid, omdat je niet ingeschreven staat. Het continue bellen en mailen met personeelszaken (DCHR) zorgt voor onrust. Ik moet zelf alles dubbel checken en in de gaten houden. Er zijn teveel schijven bij betrokken. Daarnaast gaat er tijd overheen voordat alle geautomatiseerde systemen de boel verwerkt hebben (ik denk dat het handmatig sneller gaat).

Gezien de oefenintensiteit en onderhoudsprogramma's hebben geplaatste militairen er weinig tijd voor. Ook hebben ze niet altijd de juiste kennis. Dit alles heb ik als zeer vervelend en storend ervaren. Bij elke uitzending gaan er dingen goed en fout. Maar als ik deze uitzending vergelijk met de vorige, kan ik wel zeggen dat met name het personeel plaatje het meeste onrust bracht. Ondanks dat het vak en beroep

'Ik ben nu onderdeel van een groter geheel'

mooi is, moet er ook wat tegenover staan. Dan zijn bovengenoemde zaken belangrijk, want hier kun je zelf de minste invloed op uitoefenen.

Lekker geneeskundig bezig

Ondanks het administratieve geharrewar is de opwerkperiode een leerzame tijd. Ik werk intensief samen met de andere twee AMV-groepen en met mijn commandant. Voor mij als verpleger is het nooit genoeg: training, stagelopen en oefenen. Wel vind ik dat er tijdens de oefeningen meer aandacht gegeven mag worden aan AMV als afvoergroep. Deze groep wordt wel meegenomen in de commandovoering en uitvoering, maar helaas blijft het geneeskundige plaatje altijd wat achter. Hier kan de eigen eenheid weinig aan doen. Die wordt ook geleefd en heeft een scenario te volgen. Hopelijk hoeven wij niet teveel in actie te komen, maar we moeten wel goed voorbereid zijn en dus moeten we oefenen. Gelukkig kunnen wij als afvoergroepen met elkaar trainen en oefenen. De training in Hilversum op het Instituut Defensie Geneeskundige Opleidingen (IDGO) en de skills-dag in het Erasmus MC in Rotterdam, zijn dan ook erg nuttig. Hier zijn we lekker geneeskundig bezig en worden we getraind in ons groepsproces en ontwikkeling.

Weekend thuis

Als laatste wil ik aandacht besteden aan het thuisfront. Ook zij krijgen te maken met de opwerkperiode, de perikelen die erbij horen en de uitzending. Daarom is het belangrijk dat de eenheid goed voor informatie zorgt. Ook is het goed wanneer de eenheid in de periode van opwerking de oefeningen zo plant, dat wij elk weekend thuis kunnen doorbrengen. Hierdoor valt een groot gedeelte van de onrust weg. Het is helaas namelijk vaak zo dat je voor de uitzending zoveel weg bent, dat het al een uitzending lijkt. Het is belangrijk dat - en ja het is een kreet - je geen uitzending voor een uitzending draait. Daarom ben ik zeer tevreden over de afgelopen tijd. Ik ben ieder weekend thuis en kan doordeweeks gewoon naar huis toe. We zijn regelmatig

op oefening, maar zijn 's avonds op tijd terug. Dit is zeer prettig. De dagen zijn lang en vermoeiend, maar er is niets fijner dan thuiskomen na zo'n dag.

Ik kan thuis goed vertellen waar ik mee bezig ben, dit is zeer belangrijk. Ook thuis willen ze graag weten wat ik doe. Mijn vriendin werkt als medium-care verpleegkundige in het ziekenhuis. Dit praat wel wat gemakkelijker, omdat wij beiden binnen de zorg werkzaam zijn. Het is belangrijk dat het thuisfront weet wat wij doen en gaan doen. Dat zorgt voor begrip tijdens de uitzending, maar ook al tijdens de opwerkperiode. Het is dan duidelijker waarom we moe en prikkelbaar zijn en waarom we misschien minder contact kunnen hebben tijdens de uitzending straks.

Mijn vriendin gaat er nu anders mee om dan de eerste keer dat ik wegging. Het fijne hieraan is dat ik minder hoeft uit te leggen en dat zij voor de andere vriendinnen en vrouwen een steun kan zijn tijdens de uitzending. Ze heeft hier tenslotte wat ervaring mee.

Tot slot hebben mijn vriendin en ik veel contact gehad met mijn collega's en hun aanhang. Zo leerde ik de mensen kennen achter mijn collega's. Dit vind ik zeer belangrijk. Ik kan dit anderen ook aanbevelen. Het zorgt voor herkenning onderling. Ook je relatie weet met wie je samenwerkt. Hierdoor is het gemakkelijker tijdens de uitzending contact met elkaar te zoeken als het even niet meer gaat. Ik wil afsluiten met een credo wat ik vaak roep en tegen collega's zeg: Er is geen belangrijker front, dan het thuisfront!!" ☺

*De site waar Patrick zijn informatie vandaan haalt:
<http://www.newsnow.co.uk/h/Hot+Topics/Afghanistan>
<http://www.nato.int/issues/afghanistan/index.html>*

*Aanbevolen literatuur:
Liefde onder vuur
van Patricia van den Broek.
ISBN 978-90-8645-028-2*